

התרגיל הגדול נסתיים. טוב שהיה זה תרגיל. זה יכול להיות גם אחרת. זה תלוי גם בנו.

צה"ל

ההפגנה הגדולה

הפסיכולוגים שציפו למחקרים

בעקבות תרגיל הגיוס

נשארו מחוסרי עבודה

הרבה סימני-שאלה ריחפו השבוע מעל תרגיל גיוס-המילואים הפומבי שביצע צה"ל: האם לא יגרור אחריו התרגיל פאניקה בציבור? האם לא יעביר את מדיניות-ערב מעבר לגבול החשדנות שלהן שלהן לניקוטת תגובות יוזמות? באיזו מידה יפגע הגיוס ההמוני של כל-ירכב ציבוריים בחיים התקינים? והאם יעמדו המגויסים בלוח-הזמנים שנקבע להם מראש?

אל התשובות על שאלות אלה ניתן היה לנחש, במידה רבה של סבירות, עוד קודם שהחל התרגיל. אולם השאלה הי גדולה מכולן, שהתשובה עליה, נותרה סתומה עד תחילת התרגיל היתה: האם השתנתה המוטיבציה של חיילי המילואים של צה"ל בהיענותם לגיוס? כל הנתונים המוקדמים הצביעו על כך שהיה צריך להתחולל שינוי כזה. קודם כל, העובדה שכל המגויסים ידעו הפעם שמדובר בתרגיל וקיבלו על כך אתרעה מראש.

היו גם סיבות עמוקות יותר, שסוציולוגים יכלו לספקן בשפע: עדיין לא נרגעו לגמרי גלייה-המחאה שגעשו בעקבות מל-חמת יום-הכיפורים; התת-מטרות והניגודנות שגברו בחודשים האחרונים בהגנים לחיים, בעיקבות המרת המצב הכלכלי, ותופעות השחיתות בצמרת והתחזשה ששם דבר לא השתנה ואינו יכול להשתנות. עצם התחזשה המוחזרת לציבור הישראלי כי מילחמה נוספת היא בלתי-ימנעת, כשהיא מלווה בידיעה שהמלחמה הישנה לא תפתור שום בעייה, יצרה כבר תופעות של תיסכול המוני, המקבלות ביטוי ב-תחמושת שונים. גם העובדה שרבים מהמגויסים שירתו כבר חודשים רבים במילוי-אים מאז המלחמה, לא היתה עשויה לתי-רום למוטיבציה שלהם.

כל אלה יכלו להשתקף במידת ההיענות לתרגיל-הגיוס. הם יכלו להתבטא גם ב-מצב-רוחם של המגויסים ובתגובותיהם. המוטיבציה היא השתנתה, כאשר הסתיים התרגיל, ביום השני השבוע, נגולה אבן כבדה גם מעל ליבם של הספקנים ביותר. שיעור ההיענות היה מעל למעבר לצפוי ולחזוי מראש. גם המהירות בה מיהרו להתייצב אנשי המידגם המייצג, שגויסו בתרגיל, הצביעה על כך ששום דבר לא הישתנה במוטיבציה של האזרחי חיילי הישראלי כשהוא נקרא אל הדגל. שיעורי הפירסום, והתהודה שנתן צה"ל לתרגיל גיוס המילואים, נקבעו תוך התי-יעצות בפסיכולוגים. אלה ציפו בודאי לתעסוקה גם בתום התרגיל, כדי לנתח את המניעים הפסיכולוגיים של הכישרון, במיקרה של שיעור ההיענות נמוך. הם נותרו מחוסרי-עבודה.

היה זה גילוי מעודד לגבי הישראלי הרוטן, המתמרמר והמתחמק, כמו שטיפר איש-מילואים מגויס, בן 38, אב לשלושה ילדים, עצמאי, שנעל את בית-המלאכה שלו מייד עם הישמע סיסמת היחידה שלו ברדיו: „לא הלכתי למילואים. הלכתי להפגנה. להפגין למדיניות-ערב, שאם יש להן תוכניות לגבי ירידת המוראל בישראל — שישכחו מזה!”

מדיניות

הזמנה לחדר המנוהל

קויפנינג'ר נוהג במכונית

ודממשלת ישראל אין

ברירה אלא תפוס

בה טרמפ

קשה היה לטשטש את הרושם: הזמנתו בהחלטה של יצחק רבין לוושינגטון, במחצית הראשונה של חודש ספטמבר, (המשך בעמוד 18)

הגרמנים בורחים

פני שדוש שנים הם הגיעו הנה בהמונים. עדרים-עדרים, עם חבילות סוף בידיהם, מכוניות מוצדס מפוארות, סיגרים עבים וידיים פשוטות. יד ימין מח' לקת מתנות, יד שמאל לוקחת מכל הבא ליד.

הם החלו קונים ברעבתנות. תרים אחר עסקים נוצצים שיעלו אותם לכוותרות. הם גילו את הדרך בה הופכים בעלי בתי-בושת והימורים מגרמניה למשקיעים מכור בדים במדינת ישראל.

הם, היהודים שנשארו בגרמניה אחרי השואה ולא בחלו בשום מיקצוע כדי לעי-שות כסף. הם, שרדיי מחנות-הריכוז, ש' למדו כי למען הקיום — הכל מותר. הם, שעשו את ערימות הכסף שלהם בין ה-גרמנים שנואיי-נפשם, באו למדינת-היהודים לקנות לעצמם שם טוב.

ומדינת-היהודים מכרה עצמה בוויל. בעי-לי מיגרשים עמדו בותר כדי להימכר ל-גרמנים. מיגרש אחרי מיגרש, מלון אחרי

שיקנו את הקרקעות של הגרמנים שלו. ברוך ישראלוביץ, שקנה לפני מלחמת אוקטובר את שיטחי אדם הכהן פינת אר-לוורוב בתליאביב, בסכום של 6.5 מיליון לירות, שילם דמי-קדימה בסך מיליון וחצי. לפני כמה חודשים ביטל את העסקה, לקח בחזרה את דמי-הקדימה.

בירושלים מכרה קבוצה גרמנית אחרת שטח של 42 דונם במחיר זול להפליא. הקונים היו חברות שיוון עובדים ופאן-לון. ברמת-גן נוסה עתה קבוצה גרמנית אחרת למכור בכל מחיר 40 דונם ברוטו, שאותם קנתה לפני שלוש שנים.

כל מי שרוצה כיום לקנות שטחים ש-קנו הגרמנים לפני שלוש שנים, יכול לעי-שות זאת בקלות. הגרמנים בורחים מ-ישראל, ומוציאים מאן את השקעותיהם. אפילו החברה הבינלאומית לפיתוח ש-הקים פינחס ספיר בשעתו, במיוחד עבור משקיעים גרמנים, אשר קיבלה הטבות מפלגות במיסים (פטור ל-30 שנה ממס-

שלוש שנים אחרי שיהודי פראנקפורט הציפו את רחוב הירקון - הם מוציאים את כספיהם הארץ

איראן - ארץ העתיד

הכנסה). עצרה את פעולותיה ומתקשה לגייס את הכספים שלהם היא זקוקה. המשותח עם הגרמנים המוכרים כעת את רכושם בישראל, יכול לשמוע מפיהם כמה סיבות לכך. הם יספרו על קשיי ה-אשראי בגרמניה, ועל הצורך הדחוק שלהם שלהם במוזמנים. חלק מהם יספר כי עליו לממן השקעות אחרות שלו הנמצאות ב-משבר, כמו בענף הטכסטיל, למשל. או ל-ם הרקע לבריחה, המבצבץ במין השורות, הוא החשש מפני מילחמה נוספת, והמצב הכלכלי המידרדר.

מלון, כאשר הגרמנים מתחרים ברכישת מלונות רבים ככל היותר ברחוב הירקון בתליאביב לאורך חוף-הים. וזמן שנה הח' זיק כבר במרבית המלונות במקום, מ-היטון ועד למיגרשי כיכר לונדון. הש-ליטה הגרמנית ברחוב הירקון, רחוב ה-מלונות והטיילת, הפכה את שמו בפי העם לפרנקפורט-שטאסה.

ובעקבות בעלי בתי-הבושת וההימורים באו הרמאים. חלאת העם היהודי שהונו ורימו את הגרמנים בתכסיתם, שלעומתם יראה הסרט העוקץ כמישחקילדים. הם באו לישראל כיוון שזו, המסרבת לחתום על הסכמי-הסגרה עם גרמניה, הפכה למקום-מיקלט בטוח לכל נוכל מגרמניה.

הגיע גיר'ג' וינטגר, אשף ההונאות, ש-יחד עם ברוך הונגרי אמיתי ועם זייפן תמונות חכר טירה בפרוסיה, שם חי והתי-חזה כברון הונגרי, ומכר תמונות מאוסף מישפחתו לגרמנים — בסודי-סודות כמובן — שכן המכירות היו בכספים שחורים.

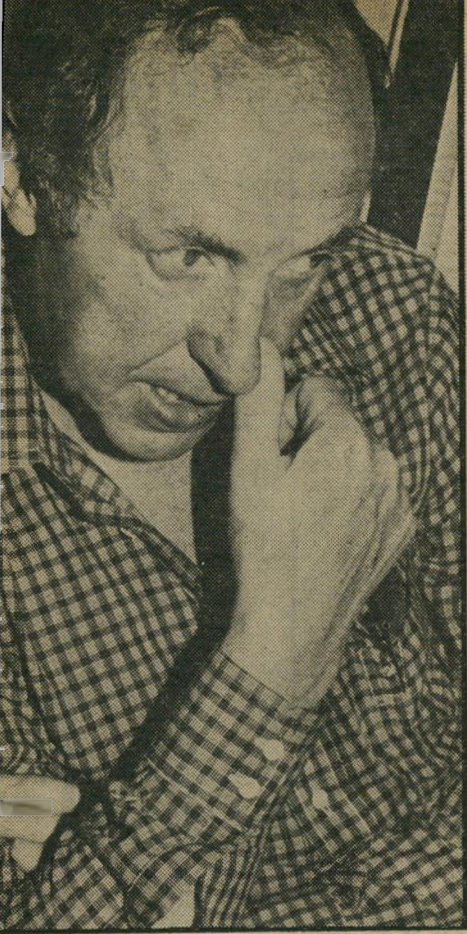
וינטגר עשה תוך חצי שנה למעלה מ-20 מיליון מרק גרמניים — ומשהרגיש כי הקרקע החלה בוערת תחת רגליו, נתן לשותפו את חלקם וכא לישראל. כאן עשה מה שעושים שאר הנוכלים. הוא ישב כמה חודשים במלונות היטון ושרהון, הלך לקשה רוזל בדיונגוף לבחון את החתיכות הישראליות. התקשר עם גורמים פרטיים המספקים שמירה אישית, והבטיח את בטחוננו על כל צרה. אחר-כך השקיע שיבעה מיליון לירות בקניית תחנת סונול בפנת דיונגוף-גור-דון, כדי להקים שם בית-מישרדים. כן „קנה” את קלאריסה, צעירה בשנות ה-30, פתח למענה בוטיק מול תחנת-הדלק ומכור בית-ספורט, ועשה חיים משך שנתיים.

לאחרונה הוא נעלם. איננו, ואיש אינו יודע היכן הוא. כמהו כן גם ישראלים-גרמניים הם יהודים-גרמניים אחרים, שנהי-רו לכאן עד מלחמת אוקטובר, השקיעו את כספם במיגרשים ובמלונות.

משקיעים פוחדים

ממילחמה

מי שמסתובב בין המתווכים עם לב לתפנית החדה, הפתאומית. עד מלחמת אוקטובר היה כל מתווך הגון מספר כי הוא מחפש קרקעות לקנייה עבור הגרמנים שלו. עכשיו הוא מחפש קונים

אידיהוון בוביס לא בובעי'ישטט

מעבירים את השקעותיהם מישראל לאיראן. אחד הראשונים שעברו לאיראן, המביע צער על שנכנס להשקעות בישראל, הוא אינגאץ בוביס, מי שהקים את רשת המלור-נות החדישה בישראל של קבוצת בוביס. בוביס מספר כי מכר למשקיעים בגרמניה מראש ארבעה מלונות בישראל (אותם הוא מקים עכשיו), בסכום כולל של 173 מיליון מרק גרמניים.

מלון אחד, באילת, ושמו לרום, כבר נפתח. ויש בו 312 חדרים. מלון שני, ברחוב הירקון, בתליאביב, במקום בו היה פעם הבית האדום, ייחנך במאי הקרוב ויהיה בן 400 חדרים. מלון שלישי, במנשיה, אמור להסתיים בספטמבר הקרוב. בבנייתו של מלון רביעי, בירושלים, טרם הוחל.

עד כה השקיעה קבוצת בוביס 65 מיליון מרקים במלונות. בוביס עצמו השקיע שמונה מיליון מרקים מסכום זה. בחלק מן המלונות שותפת חברת אל-על, באמי-צעות חברת לרום.

התחייבנו למסור מלון גמור בספטמבר הבא. כל מיגר פירושו ייקור הוצאות הבנייה. כיוון שמכרנו את המלונות מראש, במחיר קבוע, אין לנו כל אפשרות להעי-לות מחירים, ואם הבנייה תוקפא, נפשוט את הרגל. קרוב ל-600 משקיעים שהשקיעו במלון זה עד כה 48 מיליון מרקים, יפסידו את כספם.

הייתי מוכן להשקיע בישראל יותר. לעשות כאן יותר. היום איני יכול ליעץ לאיש להשקיע בישראל. לאור ניסיוני כאן, להשקיע בישראל צריך רק מי שלא מוכן לקבל תמורה להשקעתו. אולי בעוד 20 שנה, כשיהיה שלום. אולי או. אני ממשיך בגרמניה באירגון השקעות. באיראן אני עובד קבלן כללי.

אלה הם דבריו של איש-עסקים רציני בגרמניה ובישראל. על המצב לאמיתו אולי תעיד העובדה כי גם ידימינו של מאיר לנסקי, ג'ו טאטאר, שמאו מלחמת ששת הימים התגורר בתליאביב באורח קבע, עבר לפני כמה חודשים לאיטליה, לאיזור הווילות שליך רומא. מה שבטוח — בטוח.